ששימשו השבוע נושא לסערה משפטית במשפטו של ציון סלומון מגבעת-ברנר

גילה המיקרופון!

אשה: אני יודעת. (שקט)
אשה: עכשיו אני רוצה לישון. האם אתה לא רוצה לישון?
גבר: כן. נלך לישון. האם עשית את המיטה שלי?
אשה: אוהו אוהו.
גבר: גוד. את יודעת.
אשה: תגיד, תגיד.
גבר: למה סידרת את המיטה כל־כך מהר?
אשה: מה?
גבר: את המיטה. (שקט. אנקות. רשרושי חדר־מיטות.)

★ ★ ★

אשה: היא רצתה לבוא ואני הזמנתי אותה. פה דליה. אם דליה היתה אז היה יותר טוב. טוב אם הוא יבוא לעבודה. תגידי לו לבוא אלי, ושאני הזמנתי אותו. היום או מחר. שיבואו.
אשה: הוא קורא בעתון, אנחנו לא. כל־כך קוראים טוב.
אשה: כל הזמן.
גבר: אחרי זה לא אמר שום דבר.
גבר: אולי הוא יודע מגיבעת ברנר.
גבר: הם רוצים את הצ'ק. תגידי לי, תגידי לי.
אשה: אתה לא קמת?
גבר: קמתי.
אשה: אני רק שואלת. אני מתחילה את העבודה בארבע.
גבר: הם מתנהגים באכזריות כלפינו.
גבר: איך זה יכול להיות? למה הם עושים כך כמו משוגעים?
גבר 1: הם צריכים להגיד משהו ב־בית משפט ואין להם מה להגיד. הם אנשים משוגעים, משוגעים. לא יודעים.
גבר 2: עושים כמו משוגעים רק אחרינו.
גבר 1: מה אתה למדת? האם אתה אוהב לצלם או לצבוע, לכתוב מכתבים? מה אתה כותב?
גבר 2: אני כותב משהו.
אשה 2: אמרתי שאינני יודעת עדיין. אמרתי שאני לא אוהבת לשאול. סיפרתי לו שהיא לא אמרה לי שום דבר. השוטר אמר לי שהיא היתה בבית־מלון בנהריה. איזה בן־אדם התחיל להתעסק איתה.
אשה: איך זה יכול להיות שהם אומרים שהוא הרג אותה. למה יהרוג את אשתו? אני מתחילה לחשוב שזה היה מסתננים.
אשה: בטח יודעים שיצא החוצה מהמשק. ירד למטה. ודאי נסע באוטו, ולזאי שהיו מבינים קצת מה שקרה, המשטרה.
אשה: הגשם קילקל את הכל. איך זה שאף אחד לא שמר בלילה?
אשה: הוא אומר. זה לא ערב.
אשה: אמרתי לו: למה לא שאלו את השומר תיכף?
אשה: הם רוצים מאיתנו שם של מי שהרג.

★ ★ ★

אשה: שעה שמונה. כבר אכלתי.
אשה: היינו שמה לפני שבוע.
אשה: היא אמרה לי שהתכוונה לקחת יותר. היא תבוא פעם שנייה ותקח עוד אחד.
אשה: באותו יום חיכיתי למנשה אבל הוא לא בא.
אשה: כתבת מכתב לאבא ואמא?
אשה: אבא ואמא מחכים לזה.
אשה: באו איזה ששה שבעה שוטרים ואמרו: תגידי, מי הרג?
אשה: הבן שלי חולה. ואני חושבת שצריכים לקחת אותו לרופא.
אשה: לא כדאי לכתוב על זה.
אשה: כן, כתבתי, באמת.
אשה: איך כתבת?
אשה: כתבנו ככה...
אשה: הוא אומר: האם את אוהבת את בעלך? ככה שואלים סתם שאלות.
ילד: בבית־הספר, אביגיל היתה עסוקה לפעמים. היא לקחה אותי פה ושם.
גבר 1: איך זה יכול להיות?
גבר 2: אני אומר לך, תתערב איתי.
גבר 1: אז למה הם עושים כך כמו משוגעים? (שיחה לא ברורה)

הנה הם: הסלילים שהרעישו את הארץ. המשטרה הטמינה את המיקרופונים בחשאי בחדרי המיטות של ציון סלומון, הנאשם בהריגת אשתו אביגיל, ושל אביו ואחיו. משך למעלה מחודש היו ששה שוטרים עסוקים בהפעלת שלושה מכשירי־ההקלטה, אשר הפיקו 40 סלילים — שהעתקתם מן השפה המארמאטית ההודית הצריכה מאות עמודים צפופים בכתב־יד המתרגם. מתוך הים הזה של חומר פרטי ואינטימי, דלתה התביעה כמה עמודים, שנראו לה נוגעים למשפט. מתוכם בחר „העולם הזה" באופן מקרי את הקטעים הבאים, האופיינים לעמודים אלה. הם יעוררו בלב הקורא את השאלה: האם מוכנים אנו כי המשטרה תטמין מיקרופונים בבתי אזרחים ותאזין לשיחותיהם הפרטיות?

גבר 1: אבל הם אנשים משוגעים. משוגעים ולא יודעים.
גבר 2: עושים כמו משוגעים רק אחרינו.
גבר: אחד דיבר אנגלית אחד דיבר עברית.
אשה: אנחנו לא יודעים כלום. כל ה־קיבוץ אומר...
אשה: גם אנחנו שמענו אבל הפוליס לא אמר לנו שום דבר. רק אומרים שהיא לא היתה בבית.

★ ★ ★

אשה: עכשיו צריך להאכיל אותו. עד עכשיו הוא חלש. הרופא נתן לו משהו והוא הקיא והוריך את הבטן. עכשיו כולם בקיבוץ התחילו להקיא. אצל שני הבתים של הילדים — גם היו הקאות.
אשה: הם רוצים לתפוס מישהו.
אשה 2: הם מתפלאים איך אנחנו לא יודעים.
אשה 1: אפילו אנחנו אומרים להם, גם לא מאמינים. ויש לי רק אחות אחת. אין לי הרבה אחיות. איך זה הם לא מאמינים לי?
אשה: למה הם עושים ככה? למה מביאים רק את ההורים קדימה?
אשה 2: אם תופשים, אז צריך לתפוש בן־אדם נכון. מה הם מקבלים אם הם תופשים את הבעל או את האח בלי סיבה?
אשה: אומרים שבן־אדם עשיר מתל־אביב. אם זה היה בן־אדם שלנו, היו תופשים אותו כבר מזמן. לא היו עוזבים אותו ככה פריי.
אשה: אומרים שנתנו כסף, כעשרת אלפים לירות, בקיים הזה.
אשה: אחר־כך, בשעה תשע וחצי, אני הולכת לישון. ואחר כך אני קוראת.
גבר: זה יורק של הקיבוץ.
אשה: למה תפשו את האשה הזאת. לא מצאו בחורות אחרות? למה לתפוש אשה שיש לה בעל וילדים?
אשה: איזה משוגע האיש הזה. כמו איזה מושלמי מפקיסטאן. יש להם איזה כוונה לתפוש בן־אדם לא נכון. (הפסקה)
אשה: מי זה? בצלאל? (בנם הקטן של ציון ואביגיל סלומון.)
קול: כן.
אשה: אמרתי לך שבצלאל תיכף יבוא.
אשה 2: אשה טובה כזאת. איזה אשה טובה. אני לא שומעת בגלל רעש של הילדים.

★ ★ ★

אשה: אחרי שהיא גמרה את עבודת־התפירה שלי, ככה, אני חשבתי בהתחלה בבוקר שאלו אותי אם אביגיל באה. אני אפילו לא חשבתי שהיא לא חזרה.
אשה: אולי יש לה איזה חברי? אולי הוא עשה את זה?
אשה: היא לא יצאה מבית־הספר. אז אני לא אמרתי בכלל.
אשה 2: מה? היא לא אמרה לך שום דבר?
אשה: הא?
גבר: מה הוא יתן. הוא יתן, הוא יתן, אין דבר, תתן לה.
גבר 2: אבל לא אמרתי לך בשקט.
אשה: כן.
גבר: אני ישבתי על הכיסא בחוץ, בשקט.
אשה: שטויות. לך. עכשיו לך.
אשה: על מה דיברתם?
הגבר: שש... תני לילדים לישון. נשב, נשתה קפה בחוץ.
גבר: דמקא.
אשה: טוב, טוב.
אשה: מה, רק הספר?
אשה: אם מישהו ישאל על זה, תביא את זה.
גבר: בסדר.
גבר: תזוזי, תני לרחוץ את הפנים, תני לרחוץ את הרגליים.

★ ★ ★

אשה 1: כנראה שהיא אומרת למשטרה, אז אולי יתגלה השקר. לפי הזרי־קות אתם תדעו. למה לא שיחררתם את הכלבים. הם היו מוצאים מיד. את מי אתם מצאתם, את ציון. הכלבים היו מוצאים איך אותו לפי פרצופו. אתם אנשים מלומדים. אתם מאשימים אותנו סתם.
אשה 1: גם אני חושבת: מי זה יכול להיות? גם אנחנו חושבים עכשיו: מי זה יכול להיות? למה הרג אותה? מה הסיבה להרוג אותה?
אשה 2: כמה נשים מסתובבות ככה ומטיילות בלילה? זאת לא סיבה להרוג אותה.
אשה: היא גרה בצריף. אבל אנחנו לא יכולים להגיד דבר כזה מפני שאין לנו את הפרוף של הבחורה.
גבר: טוב.
אשה: לא אומרת: רק מה שהם אומרים זה נכון. כל מה שאנחנו אומרים זה ללא תועלת.
אשה: אנחנו נשארנו לבדנו. יחשבו ש־אנחנו משקרים.
גבר: את לבדך לא יכולה לעשות כלום.
אשה: שמעתי שמכריחים להודות על־ידי מכות.
אשה: זה צריך לצאת מפיה של הבחורה ההיא. ולמרות שהאשה הזאת מדברת הרבה היא לא תגיד את האמת. אנחנו רוצים לראות את האשה האלמונית. רוצים לראות איזה צחוק יעשו איתה.
גבר: כן, נכון. טוב.
אשה: הם ישלחו להביא הודעה. יפני אליה ויגידו: אל תסכימי. ואז יגידו ש־אנחנו משקרים.
גבר: בטח.
אשה: אז יגידו שהוא משקר.
גבר: נכון. זאת היא הפרובלמה.
אשה: מה יודעים מי זאת הבחורה? וככה היא תשקר. אף אחד לא יכול להגיד. מה יצא מהאיש ההוא.
אשה: את יכולה להגיד שהאיש הזה כך וכך. גם אנחנו חושדים בו. גם הבחורה הזאת יכולה להגיד. הוא יכול להגיד. אבל הוא לא יגיד את הדבר הזה. מדוע? מפני שאין לנו פרוף. הם יחשבו שכל זה הוא שקר. אפילו שאני משקרת. וכל זה ללא תועלת.
אשה: אם האנשים ההם היו מביאים שלא יהיה.
אשה 2: יש לכם חשד שהוא עשה ככה? אנחנו... אתם לא מאמינים בזה. אתם חושבים שאנחנו משקרים. אם כן, תעשו לפי רצונכם. אנחנו מכירים אותו. אתם לא יכולים להכיר אותו. אני מכירה רק קצת אינפורמציה! אז היה פרוף.
אשה: אולי היא לא הסכימה והרג אותה. היא לא נתנה לו לגעוע בה. חבל שהיא לא חיה ויכולה לספר לנו. אילו היתה חיה ומספרת בעצמה, רק אז אפשר היה לקבל פרוף.

מחבוא המיקרופון

נראה בתמונה זו שצולמה על־ידי הנאשם, ציון סלומון בעצמו, בחדרם הפרטי של ציון ואביגיל בקיבוץ גבעת־ברנר. החץ השחור מורה על המקום בו הוסתר בחשאי אחד המיקרופונים.